

Integrovaná prevence a omezování znečištění (IPPC)

Vybraná stanoviska MŽP k příloze č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. za II. pololetí roku 2008 a I. pololetí roku 2009

Oddělení IPPC
Ministerstvo životního prostředí

Praha, září 2009

Úvod

Oddělení IPPC MŽP v rámci své metodické činnosti na úseku integrované prevence zpracovává stanoviska k jednotlivým kategoriím přílohy č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. (zákon o integrované prevenci). Stanoviska jsou následně poskytována všem relevantním subjektům v rámci IPPC.

Pro přehled, která stěžejní stanoviska byla vytvořena v II. pololetí roku 2008 a I. pololetí roku 2009, byl zpracován předkládaný dokument.

Oddělení IPPC upozorňuje, že se každé zařízení musí posuzovat individuálně, a proto nelze uvedený materiál považovat za vyčerpávající (nejsou uváděna stanoviska pro všechny kategorie). V případě pochybností je provozovatel zařízení povinen obrátit se na příslušný krajský úřad nebo ministerstvo životního prostředí.

Materiál je rozdělen podle kategorií činností tak, jak je uvádí příloha č. 1 zákona o integrované prevenci. Některé kategorie činností neobsahují žádné stanovisko, neboť pro ně nebylo v těchto čtvrtletích v roce 2008 a 2009 zpracováno. Stanoviska jsou zaměřena na popis technologií, kapacit a výrobních procesů. Nejsou uváděna jména firem, vstupních surovin či produktů.

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 1 – Energetika*

- 1.1. Spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50 MW.***
- 1.2. Rafinerie minerálních olejů a plynu.***
- 1.3. Koksovací pece.***
- 1.4. Zařízení na zplyňování a zkapalňování uhlí.***

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 2 – Výroba a zpracování kovů*

- 2.1. *Zařízení na pražení nebo slinování kovové rudy (včetně sirníkové rudy).*
- 2.2. *Zařízení na výrobu surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t za hodinu.*
- 2.3. *Zařízení na zpracování železných kovů*
  - a) *válcovny za tepla o kapacitě větší než 20 t surové oceli za hodinu,*
  - b) *kovárny s buchary o energii větší než 50 kJ na jeden buchar, kde spotřeba tepelné energie je větší než 20 MW,*
  - c) *nanášení ochranných povlaků z roztavených kovů se zpracovávaným množstvím větším než 2 tuny surové oceli za hodinu.*
- 2.4. *Slévárny železných kovů o výrobní kapacitě větší než 20 tun denně*

Dopis OIP MŽP č.j. 53743/ENV/08 ze dne 8. 8. 2008 – viz kategorie 4.1
- 2.5. *Zařízení*
  - a) *na výrobu surových neželezných kovů z rudy, koncentrátů nebo druhotných surovin metalurgickými, chemickými nebo elektrolytickými postupy,*
  - b) *na tavení, včetně slévání slitin, neželezných kovů, včetně přetavovaných produktů (rafinace, výroba odlitků apod.), o kapacitě tavení větší než 4 t denně u olova a kadmia nebo 20 t denně u všech ostatních kovů,*
- 2.6. *Zařízení na povrchovou úpravu kovů a plastů s použitím elektrolytických nebo chemických postupů, je-li objem lázní větší než 30 m³.*

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 3 - Zpracování nerostů*

- 3.1. *Zařízení na výrobu cementářského slínku v rotačních pecích o výrobní kapacitě větší než 500 t denně nebo na výrobu vápna v rotačních pecích o výrobní kapacitě větší než 50 t denně nebo v jiných pecích o výrobní kapacitě větší než 50 t denně.*
- 3.2. *Zařízení na výrobu azbestu a produktů s obsahem azbestu.*
- 3.3. *Zařízení na výrobu skla, včetně skleněných vláken, o kapacitě tavení větší než 20 t denně.*
- 3.4. *Zařízení na tavení minerálních materiálů, včetně výroby nerostných vláken, o kapacitě tavení větší než 20 t denně.*
- 3.5. *Zařízení na výrobu keramických výrobků vypalováním, zejména krytinových tašek, cihel, žáruvzdorných tvárnic, obkládaček, kameniny nebo porcelánu, o výrobní kapacitě větší než 75 t denně anebo o kapacitě pecí větší než 4 m³ a s hustotou vsázky větší než 300 kg/m³.*

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 4 - Chemický průmysl*

U kategorií průmyslových činností uvedených v této části se „výrobou“ rozumí výroba v průmyslovém měřítku pomocí chemických procesů podle výčtu v oddílech 4.1 až 4.6.

4.1. Chemická zařízení na výrobu základních organických chemických látek

Dopis OIP MŽP č.j. 53743/ENV/08 ze dne 8. 8. 2008

Posouzení žádosti, zda slévárna produkující výrobky z tvárné a šedé litiny spadá do působnosti kategorie 4.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci.

V červnu 2007 bylo zahájeno řízení o vydání integrovaného povolení pro kategorii 2.4. Slévárny železných kovů o výrobní kapacitě větší než 20 tun denně. Integrované povolení dosud nebylo vydáno. Součástí slévárenské technologie je výroba jednorázových pískových jader a forem, při jejichž vytvrzování jsou používány organické pryskyřice. Vytvrzení pryskyřic je dosaženo chemickou reakcí pryskyřice s aktivátorem, případně pomocí katalyzátoru či teplem. Do forem, v nichž jsou uložena jádra, je následně odlit tekutý kov a vzniká odlitek. Pryskyřice během odlití částečně vyhoří a jádra a formy se rozpadají.

Podle názoru příslušného krajského úřadu je pro provoz zařízení, kde dochází k výrobě jader a forem pomocí pryskyřic, nutné samostatné integrované povolení, zatímco dle názoru provozovatele je tato výroba přímo spojenou činností, kterou nelze od slévárenství oddělovat.

Příloha č. 1 zákona definuje kategorie činností, které jsou předmětem integrovaného povolování. Pro uvedenou technologii je kromě kategorie 2.4. Slévárny železných kovů o výrobní kapacitě větší než 20 tun denně relevantní i kategorie 4.1., která je definována jako Chemická zařízení na výrobu základních organických chemických látek. Podmínkou pro zařazení výroby pod kategorii 4 je, že výroba probíhá pomocí chemických procesů v průmyslovém měřítku. Výroba probíhá v průmyslovém měřítku tehdy, pokud jsou produkty dále komerčně využívány. Pro kategorii 4 není uvedena žádná prahová hodnota.

Při přípravě pískových jader a forem na odlévání dochází k chemické reakci. Jedná se ovšem o postupy, které jsou integrální součástí procesů probíhajících ve slévárnách železných kovů dle kategorie 2.4. přílohy č. 1 zákona. Příprava pískových jader a forem na odlévání je nedílnou součástí procesu výroby odlitku, nikoliv výrobou základních organických chemických látek. Dále je nutné vzít do úvahy taktéž hledisko využívání forem pouze pro účely příslušné slévárny.

Referenční dokument o nejlepších dostupných technikách (dále „BREF“) pro kategorii 2.4. („Kovárny a slévárny“) obsahuje kapitolu 2.5. „Výroba forem a jader“, která popisuje přípravu jadrových forem. V kapitole 2.5. BREFu je rovněž zmíněno využití pryskyřic v dané výrobě (podkapitola 2.5.1.2. „Pojiva a jiné chemikálie“) a popsány procesy při formování a výrobě jader do chemicky tvrzených směsí (podkapitola 2.5.6.). Tento aspekt nasvědčuje tomu, že příslušné chemické procesy jsou považovány za součást činností řazených do kategorie 2.4.

- a) *jednoduché uhlovodíky (lineární nebo cyklické, nasycené nebo nenasycené, alifatické nebo aromatické),*
- b) *kyslíkaté deriváty uhlovodíků, jako alkoholy, aldehydy, ketony, karboxylové kyseliny, estery, acetáty, ethery, peroxidy, epoxidové pryskyřice,*

Dopis OIP MŽP č.j. 75293/ENV/08 ze dne 20. 10. 2008

Posuzovaným záměrem je provoz plánovaného zařízení na výrobu bioetanolu z řepy a obilí v cukrovaru.

Z předložených materiálů vyplývá, že výroba bioetanolu z řepy bude probíhat procesem kvašení. Nejdříve bude provedena aktivace a namnožení produkčních kvasinek. Zákvas bude následně použit k nasazení produkční fermentace. Fermentace je biochemickou přeměnou cukerného podílu zápary na oxid uhličitý, etanol a tepelnou energii, při které vznikají i některé vedlejší produkty, které se následně oddělují destilací. Poté se surový líh na epurační koloně zbavuje těkavějších nečistot a na rektifikační koloně se zbavuje některých dalších vedlejších produktů kvašení. Rektifikovaný líh je nastříkovan do náplňové kolony, kde dochází ke koncentraci rektifikovaného lihu na bezvodou formu. Výroba bioetanolu z obilí bude probíhat obdobně.

V rámci výstavby závodu na výrobu bioetanolu bude vybudována i regenerační stanice odpadních vod a jiných tekutých odpadů z lihovaru a cukrovaru. Dle Vašich informací bude regenerační stanice provozována jiným provozovatelem než cukrovar a lihovar.

Pro technologii výroby bioetanolu by mohla být relevantní kategorie 4.1.b) přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Kategorie 4.1.b) je definována jako: „Chemická zařízení na výrobu základních organických chemických látek, jako jsou kyslíkaté deriváty uhlovodíků jako alkoholy, aldehydy, ketony, karboxylové kyseliny, estery, acetáty, ethery, peroxidy, epoxidové pryskyřice“. U kategorií průmyslových činností uvedených v kategorii 4 přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci se výrobou rozumí výroba v průmyslovém měřítku pomocí chemických procesů.

Vzhledem k tomu, že výroba bioetanolu bude probíhat fermentací pomocí mikroorganismů, nenaplnuje požadavky pro zařazení do kategorie chemického průmyslu přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci a nespadá pod působnost zákona o integrované prevenci.

Na závěr je nutné konstatovat, pokud bude provozovatelem zařízení na výrobu bioetanolu stejný subjekt, který provozuje zařízení „Cukrovar XY“ s vydaným integrovaným povolením k provozu daného zařízení, má povinnost podat na příslušném krajském úřadě žádost o změnu v provozu zařízení „Cukrovar XY“.

- c) *organické sloučeniny síry,*
- d) *organické sloučeniny dusíku, jako aminy, amidy, nitroderiváty, nitrily, kyanatany, isokyanatany,*
- e) *organické sloučeniny fosforu,*
- f) *halogenderiváty uhlovodíků,*
- g) *organokovové sloučeniny,*

h) základní plastické hmoty (syntetická vlákna na bázi polymerů, vlákna na bázi celulózy),

Dopis OIP MŽP č.j. 62200/ENV/08 ze dne 9. 9. 2008

Předmětem dotazu je výroba filtrů s polyuretanovými součástkami na několika samostatných linkách, přičemž pro jednu z operací (uzavírání dílů na polyuretanové lince PU I, II, 3 a 4) je využívána pěnová polyuretanová hmota, která je vytvářena spojením isokyanátu a polyolu v dynamickém mixéru v místě provozu. Do plastové formy je napuštěn vzniklý polyuretan a do stále tekuté hmoty je vložen předpřipravený filtrační díl. Následně polyuretan zpěňuje, zasychá a mění skupenství z kapalného na pevné, čímž dochází k vytvoření jednoho víka válcového filtračního dílu. Obdobným postupem vzniká i druhé víko filtrační vložky.

Pro zařízení na výrobu polyuretanu (polyuretanové hmoty) je relevantní kategorie 4.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci, která definuje ve svých jednotlivých podkategoriích příklady chemických výrob. Podkategorie 4.1.h) je definovaná jako „Chemická zařízení na výrobu základních organických chemických látek, jako jsou základní plastické hmoty (syntetická vlákna na bázi polymerů, vlákna na bázi celulózy).“

Výroba polyuretanu probíhá chemickou reakcí dvou specifických složek: polyolu a izokyanátu. Polyuretan je zařazen mezi syntetické polymery a jedná se o základní plastickou hmotu ve smyslu bodu 4.1.h) přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Produkty uvedené v závorce (syntetická vlákna na bázi polymerů a vlákna na bázi celulózy) mají být chápány pouze jako příklady, nikoliv jako konečný výčet. Zařízení, která spadají do uvedené podkategorie, jsou všechna zařízení na výrobu polymerů z monomerních jednotek polymerací. Podmínkou pro zařazení výroby pod režim integrované prevence je, že výroba probíhá pomocí chemických procesů v průmyslovém měřítku. Výroba probíhá v průmyslovém měřítku tehdy, pokud jsou produkty dále komerčně využívány. Pro kategorii 4 Přílohy I zákona není uvedena žádná prahová hodnota.

Na základě poskytnutých údajů je možné konstatovat, že popsané zařízení spadá pod působnost zákona o integrované prevenci. Provozovatel má tudíž povinnost mít pro provoz takového zařízení integrované povolení.

Dopis OIP MŽP č.j. 35884/ENV/09 ze dne 18. 5. 2009

Posuzovaným záměrem je lisovna plastických hmot. Hlavním výrobním programem provozovatele zařízení na zpracování plastů je zpracování plastů, přičemž finálními výrobky jsou tepelně tvarované plastové desky a nopková fólie používaná jako izolační materiál pro účely stavebnictví.

Pro tvarování plastových desek je používána technologie vakuového tvarování. Výrobní proces spočívá v upnutí desky do rámu vakuového lisu, ohřátí desky na teplotu tvarování s následným natáhnutím na formu lisu pomocí podtlaku a ochlazení vytvarované desky nástřikem vodní mlhy na její povrch. V poslední fázi jsou plastové desky ořezávány a ofrézovány na požadované rozměry. Vstupním materiálem jsou používané plastové desky a fólie různé tloušťky vyrobené z vysokohustotního polyethylenu (HDPE) nebo z polymeru na bázi akrylonitrilu, butadienu a styrenu (ABS). Projektovaná roční spotřeba plastových desek a fólií činí cca 1 000 tun.

Princip procesu výroby nopkové fólie spočívá v extruzi vstupní suroviny. Jako vstupní surovina pro výrobu nopkové fólie je používán granulát z HDPE. Dále je také využíván odpad z desek HDPE z procesu tvarování. Surovina dávkovaná z provozního zásobníku prochází extruderem pomocí šnekového dopravníku a postupně elektricky zahřívána. Za teploty kolem

200°C se materiál taví a přes šnekové ústrojí se vytlačuje mezi tvarovací válce. Vzniklá folie je následně ochlazována a řezána na požadované rozměry. Projektovaná roční spotřeba granulí HDPE činí cca 2 500 tun.

Z popisu technologického procesu vyplývá, že dané zařízení bude zpracovávat granulát a desky mechanickými a fyzikálními postupy. Z hlediska integrované prevence připadá pro popsanou technologii v úvahu kategorie 4.1. h) „Chemická zařízení pro výrobu základních organických látek jako jsou základní plastické hmoty (syntetická vlákna na bázi polymerů, vlákna na bázi celulózy)“.

Popsaná technologie nebude podléhat režimu zákona, jelikož tento typ výroby nelze považovat za chemické zařízení na výrobu základních organických látek – základních plastických hmot. Tyto hmoty již vstupují do procesu jako surovina ve formě granulátu nebo desek a nejde např. o výrobu polymeru z monomeru.

Dopis OIP MŽP č.j. 37554 /ENV/09 ze dne 29. 6. 2009

Předmětem dotazu je výroba bazénů laminováním. Výrobní proces spočívá v pokládání jednotlivých vrstev skelné výztuže s prosycováním polyesterové pryskyřice a součástí konečných úprav je nástřik PUR pěny.

Pro popsané zařízení připadá v úvahu zařazení do kategorií 6.7 a 4.1. Zařazení do kategorie 6.7 (zestručněno: povrchová úprava látek s použitím rozpouštědel) lze vyloučit na základě deklarovaných ročních spotřeb chemických přípravků, které výrazně podkračují prahové spotřeby udávané v příloze č. 1 zákona. Lze předpokládat, že při celkových nízkých ročních spotřebách, není překročena ani hodinová spotřeba organických rozpouštědel ve výši 150 kg.

Součástí technologie výroby bazénů je nástřik polyuretanové pěny. Výroba polyuretanu (polyuretanové hmoty) je řazena do kategorie 4.1 přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci, která definuje ve svých jednotlivých podkategoriích příklady chemických výrob. Podkategorie 4.1.h) je definovaná jako: „Chemická zařízení na výrobu základních organických chemických látek, jako jsou základní plastické hmoty (syntetická vlákna na bázi polymerů, vlákna na bázi celulózy).“

Výroba polyuretanu probíhá chemickou reakcí dvou specifických složek: polyolu a izokyanátu. Polyuretan je zařazen mezi syntetické polymery a jedná se o základní plastickou hmotu ve smyslu bodu 4.1.h) přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Produkty uvedené v závorce (syntetická vlákna na bázi polymerů a vlákna na bázi celulózy) mají být chápány pouze jako příklady, nikoliv jako konečný výčet. Zařízení, která spadají do uvedené podkategorie, jsou všechna zařízení na výrobu polymerů z monomerních jednotek polymerací, prahová hodnota není zákonem stanovena. Podmínkou pro zařazení výroby pod režim integrované prevence je, že výroba probíhá pomocí chemických procesů v průmyslovém měřítku. Průmyslové měřítko je dáno produkcí k dalšímu komerčnímu využití (může se jednat o prodej hotových výrobků, meziproductů pro jiné komerční výroby apod.).

Řazení výroby PUR do integrované prevence se rovněž opírá o odborné vyjádření k problematice zařazování výroby polyuretanů do působnosti zákona o integrované prevenci, které zpracovala konzultační firma TECHEM CZ, s.r.o., působící v oblasti vlivu chemických technologií a chemického průmyslu na životní prostředí, zdraví a bezpečnost s hlavní orientací na aplikaci chemické a environmentální legislativy s důrazem na integrovanou prevenci a management chemických látek.

Zmíněné odborné vyjádření potvrzuje, že polyuretanový zpeněný polymer je základní plastickou hmotou (plastem) a jeho výrobu polyadiční reakcí mezi diisokyanátem a polyolem

v průmyslovém měřítku je nutné z pohledu zákona o integrované prevenci řadit pod jeho působnost. Specifikem PUR pěn ve srovnání s ostatními masově vyráběnými základními plasty je, že PUR pěny se vyrábějí z reakčních složek „in situ“, tj. přímo na místě zpracování plastu. Pro zařazení do integrované prevence to ovšem není rozhodující.

V souvislosti s výše uvedeným konstatujeme, že zařízení na výrobu bazénů laminováním s nástřikem PUR pěny spadá pod působnost zákona o integrované prevenci a provozovatel tohoto zařízení má povinnost získat k jeho provozu integrované povolení.

- i) syntetické kaučuky,*
- j) barviva a pigmenty,*
- k) povrchově aktivní látky.*

4.2. Chemická zařízení na výrobu základních anorganických chemických látek, jako jsou:

Dopis OIP MŽP č.j. 34774/ENV/09 ze dne 4. 6. 2009 – viz kategorie 4.1

- a) plyny, jako čpavek, chlor nebo chlorovodík, fluor nebo fluorovodík, oxidy uhlíku, sloučeniny síry, oxidy dusíku, vodík, oxid siřičitý, karbonylchlorid,*
- b) kyseliny, jako kyselina chromová, kyselina fluorovodíková, kyselina fosforečná, kyselina dusičná, kyselina chlorovodíková, kyselina sírová, oleum, kyselina siřičitá,*
- c) zásady, jako hydroxid amonný, hydroxid draselný, hydroxid sodný,*
- d) soli, jako chlorid amonný, chlorečnan draselný, uhličitan draselný, uhličitan sodný, perboritan, dusičnan stříbrný,*
- e) nekovy, oxidy kovů či jiné anorganické sloučeniny, jako karbid vápníku, křemík, karbid křemíku.*

4.3. Chemická zařízení na výrobu hnojiv na bázi fosforu, dusíku a draslíku (jednoduchých nebo směsných).

4.4. Chemická zařízení na výrobu základních prostředků na ochranu rostlin a biocidů.

4.5. Zařízení využívající chemické nebo biologické procesy k výrobě základních farmaceutických produktů.

4.6. Chemická zařízení na výrobu výbušnin.

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 5 – Nakládání s odpady*

5.1. Zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 t denně.

Dopis OIP MŽP č.j. 57556/ENV/08 ze dne 25. 9. 2008

Předmětem dotazu je žádost o výklad, zda jsou pod pojem „odpadní oleje“, který je uveden v bodě 5.1. přílohy č. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, zařazovány i odpadní jedlé oleje. Důvodem žádosti o výklad zákona je příprava dokumentace k záměru na vybudování zařízení k úpravě odpadních potravinářských olejů a vedlejších produktů z jejich výroby, o projektované kapacitě 4 000 tun za rok. Všechny upravované odpady jsou odpady kategorie „ostatní“. Zařazení odpadů vstupujících do zařízení dle Katalogu odpadů je následující:

<i>kód odpadu</i>	<i>název odpadu</i>
20 01 25	Jedlý olej a tuk
02 03 03	Odpady z extrakce rozpouštědly
02 03 04	Suroviny nevhodné ke spotřebě
02 03 99	Odpady jinak blíže neurčené

Úprava odpadů bude prováděna formou filtrace a praní vodou, upravené odpady po provedení jednotlivých operací budou předány k dalšímu využití v chemickém průmyslu a průmyslu paliv.

Kategorie 5.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci je definována jako: „Zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 t denně“. Toto ustanovení je transpozicí ustanovení pod bodem 5.1. přílohy č. 1 směrnice 2008/1/ES, o integrované prevenci a omezování znečištění (kodifikované znění). Zařízení k nakládání s odpadními oleji je zde vymezeno jako zařízení uvedené ve směrnici 75/439/EHS, o nakládání s odpadními oleji. V této směrnici, ve znění směrnice 87/101/EHS (dále jen „směrnice o nakládání s odpadními oleji“), jsou v čl. 1 odpadní oleje definovány jako „mazací nebo průmyslové oleje na minerálním základě, které přestaly být vhodné pro původně určené používání, a zejména upotřebené oleje pro spalovací motory a pro převodovky, a také minerální mazací oleje, oleje pro turbíny a hydraulické oleje“.

Odpadními oleji se zabývá i Referenční dokument o nejlepších dostupných technikách pro zpracování odpadů (dále jen BREF). BREF odkazuje na definici v evropských právních předpisech a vymezuje tento pojem obdobně, jak je tomu ve směrnici o nakládání s odpadními oleji.

Ustanovení čl. 1 směrnice o nakládání s odpadními oleji, obsahující definici pojmu „odpadní oleje“, je do českého právního řádu transponováno v § 28 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Obdobně jako v transponovaném ustanovení směrnice jsou v tomto ustanovení odpadní oleje definovány jako „jakékoliv minerální nebo syntetické mazací nebo průmyslové oleje, které se staly nevhodnými pro použití, pro které byly původně zamýšleny, zejména upotřebené oleje ze spalovacích motorů a převodové oleje a rovněž minerální nebo syntetické mazací oleje, oleje pro turbíny a hydraulické oleje“.

Přesný seznam druhů odpadů podle Katalogu odpadů, které se považují za odpadní oleje je uveden v příloze č. 13 k vyhlášce č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady,

v platném znění. V tomto seznamu není uveden ani jeden z odpadů, se kterými má být nakládáno v zařízení popsaném ve Vaší žádosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že provoz zařízení na úpravu odpadních potravinářských olejů a vedlejších produktů z jejich výroby nenaplnuje znění kategorie 5.1. zákona o integrované prevenci a není třeba žádat o vydání integrovaného povolení.

Dopis OIP MŽP č.j. 81327/ENV/08 ze dne 5. 3. 2009

Posouzení žádosti, zda do kategorie 5.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci lze zařadit zařízení na zpracování autogramů (autovrakoviště), dosud provozovaná na základě povolení vydaných podle složkových předpisů.

Provozování autovrakovišť se v současné době obecně řídí požadavky plynoucími ze zákona č. 185/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů. U autovrakovišť s velkou kapacitou lze předpokládat, že může být za den využito a/nebo odstraněno více než 10 t nebezpečných odpadů kat. č. 160104 Autovraky.

Kategorie 5.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci je definována jako: „Zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 t denně“.

Pro zařazení autovrakovišť do kategorie 5.1. je v první řadě třeba vzít v úvahu, zda odpad, se kterým je nakládáno, je kategorie „nebezpečný“. V Katalogu odpadů jsou uvedeny dva druhy autovraků – kat. č. 16 01 04 Autovraky (jedná se o odpad kategorie „N“) a 16 01 06 Autovraky zbavené kapalin a jiných nebezpečných součástí (jedná se o odpad kategorie „O“).

Dále je nutné vyhodnotit, zda v daném zařízení dochází k využívání a/nebo odstraňování odpadů nebo pouze k jejich sběru. Pro využívání autovraků jsou dle přílohy č. 3 k zákonu č. 185/2001 Sb. relevantní kódy využívání odpadů zejména R12 Předúprava odpadů k aplikaci některého z postupů uvedených pod označením R1 až R11 a R13 Skladování materiálů před aplikací některého z postupů uvedených pod označením R1 až R12 (s výjimkou dočasného skladování na místě vzniku před sběrem). Pro odstraňování autovraků jsou dle přílohy č. 4 k zákonu č. 185/2001 Sb. relevantní kódy odstraňování odpadů zejména D14 Úprava jiných vlastností odpadů (kromě úpravy zahrnuté do D13) před jejich odstraněním některým z postupů uvedených pod označením D1 až D13 a D15 Skladování odpadů před jejich odstraněním některým z postupů uvedených pod označením D1 až D14 (s výjimkou dočasného skladování na místě vzniku odpadu před shromážděním potřebného množství).

Důležitým aspektem pro zařazení zařízení je jeho kapacita. Obecně se u kategorie 5 Přílohy 1 primárně vychází z projektované kapacity zařízení. Pokud projektovaná kapacita není stanovena, je třeba vzít v úvahu maximální množství nebezpečného odpadu, se kterým je možné nakládat jakýkoliv den. Z hlediska určování kapacity zařízení tedy nemá žádný význam stanovení průměrného denního množství odpadu, se kterým je nakládáno, za určité časové období. Údaje o množství autovraků, se kterými je v zařízení nakládáno, by měly být zjištěné zejména z evidence odpadů. Povinnost evidence odpadů je stanovena § 39 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. a § 5 vyhlášky č. 352/2008 Sb. Dále upozorňujeme na povinnost zpracovatele autovraků zapojit se do informačního systému sledování toků vybraných autovraků stanovenou § 37c odst. (1) písm. j) zákona č. 185/2001 Sb. a § 4 vyhlášky č. 352/2008 Sb.

Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že zařízení na zpracování autovraků, ve kterých probíhá využívání a/nebo odstraňování autovraků klasifikovaných jako nebezpečný odpad s kapacitou zpracování převyšující 10 t nebezpečných odpadů denně,

spadají do kategorie 5.1. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci a jejich provozovatelé mají povinnost získat integrované povolení.

Seznam provozovatelů autovraků, kteří v současné době mají souhlas k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze nalézt na adrese:

[http://www.env.cz/AIS/web-pub.nsf/\\$pid/MZPFDFRNGKS6/\\$FILE/081001_%20Za%C5%99%C3%ADzen%C3%AD_v_%20CR_%20pro_autovraky.xls](http://www.env.cz/AIS/web-pub.nsf/$pid/MZPFDFRNGKS6/$FILE/081001_%20Za%C5%99%C3%ADzen%C3%AD_v_%20CR_%20pro_autovraky.xls)

V uvedeném seznamu jsou k dispozici i informace o druzích přijímaných odpadů a způsobech nakládání s nimi.

Do současné doby bylo vydáno jedno integrované povolení pro zařízení ke zpracování autovraků.

Dopis OIP MŽP č.j. 8955/ENV/09 ze dne 21. 4. 2009

Předmětem dotazu je spalovna nebezpečných odpadů ve veřejném subjektu.

Pro zařízení, které je předmětem dotazu, je relevantní kategorie 5.1., která je definovaná jako: „Zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 t denně“.

Obecně se u kategorie 5.1. primárně vychází z projektované kapacity zařízení. Pokud projektovaná kapacita není stanovena, je třeba vzít v úvahu maximální množství nebezpečného odpadu, které je možné odstranit nebo využít jakýkoliv den. Z hlediska určení kapacity zařízení nemá význam stanovení průměrného denního množství odpadu, se kterým je nakládáno za určité časové období.

V zařízení probíhá odstraňování nebezpečných odpadů ve dvou linkách způsobem D 10 dle přílohy č. 4 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v platném znění. Ve spalovně byla provedena rekonstrukce a intenzifikace. Intenzifikací je dosaženo oproti projektovaným předpokladům vyššího využití provozní doby zařízení, a tím větší kapacity zpracování odpadů při součinnosti obou linek odpovídající spálenému množství odpadu 2 940 tun/rok.

Ze zaslaných materiálů vyplývá, že denní garantovaný výkon jedné spalovací linky je 4 tuny odpadu. Garantovaný výkon je výkon garantovaný od výrobce, vztahují se na něj i záruční podmínky, a nelze ho považovat za maximální využitelnou kapacitu zařízení.

Za období leden – prosinec 2008 se množství spáleného odpadu pohybovalo v rozmezí 0 až 9 909 kg/den. Z uvedeného vyplývá, že nebyla překročena prahová hodnota 10 t denně, nicméně limitní hodnoty bylo v roce 2008 téměř dosaženo. Linky byly využívány nad výše uvedený garantovaný výkon. Z údajů za období leden – únor 2008, kde byla uvedena množství odstraněného odpadu zvlášť na každou linku, vyplývá, že na jedné lince bylo odstraněno více než 5 tun odpadů za den, např. 25.1.2008 množství 6 102 kg. Obě linky tedy reálně mohou při plném výkonu přesáhnout hodnotu 10 t denně.

Provozovatel se ve svém vyjádření k protokolu o kontrolním zjištění k provozovně (spalovna nebezpečných odpadů) odkazuje na poznámku z přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci: „Uváděné prahové hodnoty jsou obecně udávány ve vztahu k projektovaným výrobním kapacitám anebo jinému parametru zařízení. Jestliže tentýž provozovatel zařízení provozuje více zařízení ve stejném místě, která spadají pod totéž označení podle shora uvedeného výčtu, pak se kapacity výstupů z těchto zařízení sčítají.“ Dále uvádí, že z předložené provozní evidence zařízení je zřejmé, že během roku 2008 nedošlo žádný provozní den k dosažení kapacity zařízení 10 t.

K výše uvedenému konstatujeme, že u posuzování kapacity u kategorie 5.1. je třeba vzít v úvahu maximální množství nebezpečného odpadu, které je možné odstranit nebo využít jakýkoliv den. Vzhledem k tomu, že na jedné lince je možné odstraňovat více než 5 t nebezpečného odpadu za den, nelze vyloučit možnost, že na obou linkách v součtu bude překročena kapacita 10 t v rámci jednoho dne. Z toho vyplývá, že tato spalovna nebezpečných odpadů naplňuje podmínku uvedenou v kategorii průmyslových činností 5.1. zákona o integrované prevenci a pro provozovatele zařízení vzniká povinnost získat k jeho provozu integrované povolení.

Dopis OIP MŽP č.j. 26490/ENV/09 ze dne 19. 5. 2009

Předmětem dotazu je deemulgační čistírna průmyslových odpadních vod (dále DEM-ČOV) a předřazená jímka o objemu 12,5 m³, která je provozována jako zařízení ke sběru a výkupu odpadních vod a kapalných odpadů.

Pro předčištění odpadních vod s nebezpečnými látkami slouží dva reaktory o kapacitě 2 x 6,5 m³. Odpadní vody s nebezpečnými látkami jsou na zařízení předčištěny na povolené ukazatele vypouštěného znečištění a dále vypuštěny do veřejné kanalizace zakončené dalším zařízením – komunální čistírnou odpadních vod, kde jsou opět přitékající odpadní vody předčištěny na povolené parametry znečištění pro vypouštění do toku.

Za rok 2008 bylo na deemulgační ČOV předčištěno 7 240,5 m³ odpadních vod se závadnými látkami, do veřejné kanalizace k dalšímu předčištění bylo vypuštěno 6 196,0 m³ (tj. 0,05 % z celkové roční kapacity komunální ČOV) předčištěných odpadních vod, bylo odseparováno 9,2 t oleje k dalšímu využití a do solidifikačního zařízení bylo odvezeno 1 044,51 t kalů k dalšímu zpracování (toto zařízení odstraňuje odpady v režimu zákona o integrované prevenci).

Posuzované zařízení tedy není konečným zpracovatelem přijatých odpadních vod se závadnými látkami (NL), ale cca 85 % je posíláno dál k předčištění na komunální ČOV a cca 15 % ve formě kalů na solidifikační zařízení

Zařízení deemulgační stanice bylo provozováno jako zařízení pro sběr a výkup kapalných odpadů na základě výše uvedeného souhlasu z dubna 2007, který byl platný do dubna 2009. Tekuté odpady byly přijímány v režimu zákona o odpadech jako odpady. Podle podaných informací byly odpadní vody a kapalné odpady přijímány od zákazníků, svázeny cisternou, dále přivezeny na deemulgační ČOV do předřazené jímky, 12,5 m³, která je součástí této deemulgační ČOV, podrobeny předčištění na dvou deemulgačních reaktorech. Po předčištění byly vzniklé odpadní vody vypouštěny do veřejné kanalizace v rámci zákona o vodách a zákona o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu.

Původní deemulgační ČOV byla zkolaudována ve smyslu §9 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách rozhodnutím ONV VLHZ z března 1984 a podle tohoto kolaudačního rozhodnutí byla až dosud provozována. Uvedené vodní dílo bylo provozováno na základě provozně havarijního řádu DEM-ČOV, odsouhlaseného v dubnu 2007 příslušným magistrátem města, odborem životního prostředí, kde jsou odsouhlaseny k předčištění vedle odpadních vod i kapalné odpady. K provozování byl vydán souhlas podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech (jehož doba platnosti již uplynula) a vodohospodářské rozhodnutí vydané pro původní typ odpadních vod.

Podle zaslání kolaudačního rozhodnutí z roku 1984 byla deemulgační stanice povolena a zkolaudována jako vodohospodářské (dnes vodní) dílo pro předčištění odpadních vod z bývalého provozu.

Vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle §15 zákona č. 183/2006 Sb.(stavební zákon). Podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb.(vodní zákon) je k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání potřeba povolení vodoprávního úřadu. Vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává a účel, kterému má vodní dílo sloužit. Protože při vydávání stavebního povolení (zde před rokem 1984), byly všechny průmyslové čistírny provozovány pouze v režimu odpadních vod, nikoliv v režimu zákona o odpadech, bylo a je uvedené vodní dílo povoleno a schváleno z hlediska stavebního zákona pouze k čištění odpadních vod. Vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů podle § 14 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, je pouze jednou z více podmínek pro provozování takového zařízení. Souhlas podle zákona o odpadech nenahrazuje rozhodnutí podle stavebního, resp. vodního zákona, protože v zákoně o odpadech nejsou vyjmenovány kompetence stanovené stavebním zákonem, souhlas podle zákona o odpadech nemá vyšší právní moc, aby mohlo suplovat stavební nebo kolaudační rozhodnutí. Jde o to, že k původnímu stavebnímu, resp. kolaudačnímu rozhodnutí se vázal i souhlas hygienika, případně vyjádření orgánů z hlediska bezpečnosti práce a požární bezpečnosti. Pokud tedy došlo ke změně a do zařízení jsou navázeny kromě odpadních vod i tekuté odpady, což nebylo původně povoleno, je třeba pro takový případ nutná rekolaudace uvedeného vodního díla. To znamená, že musí být vydán příslušný správní akt podle stavebního zákona, kterým bude v závislosti na posouzení věci stavebním úřadem souhlas se změnou v užívání stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby, případně kolaudační souhlas, pokud se jedná o změnu v užívání stavby podmíněnou změnou dokončené stavby. Vždy je nutno doložit stanoviska příslušných orgánů státní správy.

Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, lze dle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení. Souhlas k provozování zařízení podle § 14 odst. 1 není vydán podle zákona o odpadech, pokud je jeho vydání nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle zákona o integrované prevenci, v platném znění.

Provozovatel přijímá na deemulgační ČOV průmyslové odpadní vody a tekuté odpady s nebezpečnými látkami. Kapacita zařízení je větší než 10 tun denně. Na zařízení dochází k fyzikálně chemické úpravě odpadů - deemulgaci, při které vznikají technologické odpadní vody z procesu úpravy, které jsou dále dočišťovány na komunální ČOV a další odpady. Jedná se o způsob odstraňování odpadu uvedený v příloze č. 4 zákona č. 185/2001 Sb. pod kódem D 9 - fyzikálně chemická úprava, jinde v této příloze nspecifikovaná, jejímž konečným produktem jsou sloučeniny nebo směsi, které se odstraňují některým ze způsobů uvedených pod značením D1 až D12. V příloze není uvedeno, že produkty z úpravy odpadů musejí být odstraňovány ve stejném zařízení, ve kterém byly fyzikálně chemickým způsobem upraveny. Na deemulgační ČOV vzniká z původně dovezených tekutých odpadů ropná fáze, která může být následně spalována a kaly, které jsou dále upravovány solidifikací a ukládány na skládce. Jedná se o následné odstraňování pod kódy D1 a D10. Důležitým faktem je to, že přijaté tekuté odpady jsou po průchodu technologickým procesem na deemulgační ČOV zpracovány na odseparovanou ropnou fázi, kal a technologické odpadní vody, mění se jejich charakter, vzniká nový odpad s jinými vlastnostmi a v podstatně menším množství.

Z výše uvedených důvodů je zařízení DEM-ČOV považováno za zařízení kategorie 5.1. podle přílohy č.1 zákona č. 76/2002 Sb., v platném znění a provozovatel musí mít k jeho provozu integrované povolení.

Protože stávající zařízení bylo zkolaudováno pouze jako vodní dílo, integrované povolení podle § 45 zákona č. 76/2002 Sb. je nutným rozhodnutím k tomu, aby bylo možno provést rekolaudaci původního vodohospodářského díla na zařízení, které může přijímat k využití / odstranění i tekuté nebezpečné odpady. Stavebním úřadem, který vydá na základě

integrovaného povolení kolaudační rozhodnutí je příslušný vodoprávní úřad. Při vydávání integrovaného povolení a v rámci rekolaudace by měly být technicky posouzeny schopnosti technologie, s ohledem na vymezení tekutých odpadů, které je možno skutečně na deemulgační ČOV přijímat.

5.2. Zařízení na spalování komunálního odpadu o kapacitě větší než 3 t za hodinu.

5.3. Zařízení na odstraňování odpadu neklasifikovaného jako nebezpečný odpad o kapacitě větší než 50 t denně.

Dopis OIP MŽP č.j. 63238/ENV/08 ze dne 5. 9. 2008

Technologie BIOFLUID byla vyvinuta pro účel zplyňování biomasy a tuhých alternativních paliv. Technologie bude využívána zejména v cementárnách a vápenkách, v kterých v současné době probíhá spalování v šachtové nebo rotační peci a jako paliva se používají zejména uhlí, mazut, zemní plyn apod. Záměrem provozovatele je předřadit před tuto pec jednotku pro zplyňování tuhých alternativních paliv a biomasy, ve které by docházelo ke zplyňování paliva vzduchem a vývinu tzv. energoplynu, který by se následně spaloval v peci. Uvažovaný maximální výkon zařízení BIOFLUID je 24 MW (tepelná hodnota energoplynu). Pro dosažení takového výkonu je třeba zplynit maximálně 40 000 tun tuhých alternativních paliv ročně. Tuhé alternativní palivo je svým charakterem rovnocenné odpadu kategorie ostatní s katalogovým číslem 19 12 10 Spalitelný odpad (palivo vyrobené z odpadu).

Pro technologii BIOFLUID je relevantní kategorie 5.3., která je definována jako „Zařízení na odstraňování odpadu neklasifikovaného jako nebezpečný odpad o kapacitě větší než 50 t denně.“ Vzhledem k tomu, že v cementárnách nebo vápenkách by nedocházelo k odstraňování odpadů, ale jejich využívání, nelze danou technologii do kategorie 5.3. zařadit.

Pro jednotku BIOFLUID v popsaném uspořádání a výkonu nejsou relevantní ani kategorie 1.1. (spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50MW) a 1.4. (zařízení na zplyňování a zkapalňování uhlí) a zařízení tedy nespadá do působnosti zákona o integrované prevenci.

Dále je třeba uvést, že v případě, že zařízení, ve kterém bude technologie BIOFLUID používána, má v současné době integrované povolení, jeho provozovatel je povinen nahlásit příslušnému krajskému úřadu změnu v provozu zařízení. Krajský úřad následně rozhodne o charakteru změny a vydání změny integrovaného povolení.

Dopis OIP MŽP č.j. 48801/ENV/09 ze dne 24. 6. 2009

Předmětem dotazu je posouzení, zda regenerační stanice, která bude součástí stavby „Výroba bioetanolu v cukrovaru“, spadá pod působnost zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci.

Podle poskytnutých informací bude budoucí lihovar na výrobu bioetanolu umístěn v areálu cukrovaru. V rámci připravované stavby závodu na výrobu bioetanolu bude vybudována i regenerační stanice technologických odpadních vod z lihovaru a cukrovaru (dále v textu RGS). I když se u RGS jedná v podstatě o technologické metody čištění odpadních vod, nejedná se o tradiční ČOV. Veškerá vyčištěná voda vyprodukovaná z obou závodů bude využívána zpětně v provozu lihovaru jako doplňková a procesní voda. RGS je jedním z provozních souborů lihovaru, který zajistí odstranění organického znečištění (které bude zpracováno na bioplyn). Zároveň budou odstraněny i sloučeniny dusíku a fosforu i další sloučeniny obsažené v nátoce na RGS. Splaškové vody a malá část odpadních vod (odluhy)

budou odváděny s částí srážkových vod na městskou ČOV, stejně jako je to provozováno v současnosti.

Regenerační stanice bude produkovat tři druhy kalů. Primární kal z mechanického předčištění řídkých výpalků, přebytečný kal z aerobního čištění, chemický kal ze separace fosforu obsaženého v řídkých výpalcích. Tyto kaly budou jako odpady předávány oprávněné osobě k využívání/odstraňování. Kal z anaerobní části stanice bude akumulován v kalojemu a bude sloužit jako očkovací kal pro jiné provozy s anaerobním reaktorem. V případě, že by provozovatel vyprodukované kaly využíval jako hnojiva nebo krmiva, bylo by třeba celé zařízení znovu posoudit.

K žádosti byly doplněny ještě další informace. Výroba biolihu (dle dříve vydaného stanoviska MŽP se nejedná o zařízení podle zákona o integrované prevenci) bude provozována odděleně od původního cukrovaru (IPPC zařízení), a to jiným provozovatelem. Tento provoz bude využívat některých služeb poskytovaných cukrovarem, např. část některých přívodů medií z cukrovaru (např. vodu, energii), a bude zpracovávat technologické vody z provozu cukrovaru na RGS. Výroba cukru v cukrovaru má vydáno integrované povolení. Podle podaných informací budou v rámci změny stávajícího IP pro cukrovar stanovena předávací a měrná místa poskytovaných služeb.

Pro úvahy o zařazení RGS pod působnost zákona o integrované prevenci je nutné posoudit možnost zařazení tohoto zařízení pod kategorii 5.3. - Zařízení pro odstraňování odpadu neklasifikovaného jako nebezpečný odpad o kapacitě větší než 50 t denně. Při porovnání s jinými provozy cukrovarů je zřejmé, že se jedná o technologické odpadní vody, nikoliv o tekuté odpady. Z technické podstaty technologie RGS je zřejmé, že v podstatě jde o ČOV s předřazeným anaerobním reaktorem, ze které se odpadní vody nevypouštějí, ale jsou dále využívány pro potřeby technologie. Zařízení RGS je možno považovat za součást technologie lihovaru, která pomáhá při využívání vyčištěných odpadních vod.

Na základě uvedených skutečností konstatujeme, že Regenerační stanice vod, která bude součástí stavby Výroba bioetanolu v cukrovaru, nespadá pod režim zákona o integrované prevenci.

5.4. Skládky, které přijímají více než 10 t denně nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 t, s výjimkou skládek inertního odpadu.

Příloha č. 1 zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci, *kategorie 6 – Ostatní zařízení*

6.1. Průmyslové závody na výrobu

- a) ***buničiny ze dřeva nebo jiných vláknitých materiálů,***
- b) ***papíru a lepenky, o výrobní kapacitě větší než 20 t denně.***

6.2. Závody na předúpravu (operace jako praní, bělení, mercerace) nebo barvení vláken či textilií, jejichž zpracovatelská kapacita je větší než 10 t denně.

Dopis OIP MŽP č.j. 33303/ENV/09 ze dne 20. 5. 2009

Předmětem dotazu je zařízení na výrobu kobercových, pohledových a akustických izolačních panelů pro dopravní techniku.

Řešený provoz se bude zabývat čalounickými podlahovými, kobercovými a izolačními díly pro vnitřní karosérie a zavazadlové prostory automobilů. V předloženém záměru probíhá výroba izolačních koberců a panelů z následujících polotovarů:

- fólie,

- pásy v rolích a nařezané desky izolačních materiálů s vrstvami PES, PP, PE, PET
- izolační plsti (bavlna)
- netkané textilie (ze směsí plastu),
- gumové polotovary,
- plastové komponenty,
- oddělovací papír.

Textilní průmysl je v rámci Přílohy č. 1 definován kategorií 6.2. Protože příloha č. 1 zákona přesně nespecifikuje jednotlivé výrobní postupy v textilním průmyslu, je nutné pro výklad použít „Referenční dokument o nejlepších dostupných technikách pro textilní průmysl“, který zahrnuje také výrobu koberců. Výroba koberců v textilním BREF zahrnuje technologie tkaní, barvení a rubové zátěry.

Jelikož výrobce nakupuje již hotové výrobky a pouze je tvaruje a lepí, nejedná se o zušlechťování textilií. Uváděná technologie výroby izolačních koberců v tomto rozsahu nespadá pod kategorii 6.2. zákona o integrované prevenci.

Pro popsanou výrobu plastových panelů připadá v úvahu kategorie 4.1.h) Také v tomto případě výroba nesplňuje podmínky kategorie 4.1. h) zde nedochází k chemickému procesu. Výrobce nakupuje již hotové plasty v pásech nebo deskách, které se vyřezávají, tvarují a spojují s dalšími materiály.

Dopis OIP MŽP č.j. 34780/ENV/09 ze dne 27. 5. 2009

Posuzovaným záměrem je linka na výrobu plstěných rohoží s projektovanou výrobní kapacitou linky 5 425 tun/rok.

Stávajícím výrobním programem jsou interiérové a exteriérové protihlukové izolace pro nákladní a osobní automobily, ochranné kryty karosérie, koberce a protihlukové izolace podlahy pro osobní automobily. Plstěné rohože se doposud do závodu dovážely jako polotovary.

Výroba plstěných rohoží spočívá v rozvolňování a mísení vláken, tvarování rohože, dávkování pryskyřice, nanášení vlísů, pre-polymeraci parou, ochlazování a ořezávání. Vstupní suroviny jsou netkané textilie, skleněné vlákno, syntetické vlákno a recyklovatelný odpad. Rozčesaná a promísená vlákna se pomocí soustavy válců upraví do tvaru rohože, na kterou se pomocí distributoru rovnoměrně rozprašuje fenol-formaldehydový pryskyřičný prášek. Dle požadavků na konečné výrobky může být rohož opatřena spodními, vrchními nebo oboustrannými vlísy. Spodní vlís se připojuje k rohoži před vstupem do parní pece, vrchní vlís se přikládá k rohoži až na výstupu. Při průchodu parní pecí dochází k pre-polymerační reakci parou, následně se rohož ochlazuje a ořezává do požadovaných rozměrů

Textilní průmysl je v rámci Přílohy č. 1 definován kategorií 6.2 a blíže specifikován „Referenčním dokumentem o nejlepších dostupných technikách pro textilní průmysl“ (BREF), kde jsou vymezeny jednotlivé výrobní postupy v textilním průmyslu.

Uváděná technologie výroby plstěných rohoží v tomto rozsahu nespadá pod kategorii 6.2. zákona o integrované prevenci. Nejedná se o předúpravu či zušlechťování textilií v souladu s BREF.

6.3. Závody na vydělávání kůží a kožešin, jejichž zpracovatelská kapacita je větší než 12 t hotových výrobků denně.

6.4.

- a) *jitka o kapacitě porážky větší než 50 t jatečně opracovaných těl denně,*
- b) *zařízení na úpravu a zpracování za účelem výroby potravin nebo krmiv*
- *z živočišných surovin (jiných než mléka), o výrobní kapacitě větší než 75 t hotových výrobků denně*
  - *z rostlinných surovin, o výrobní kapacitě větší než 300 t hotových výrobků denně (v průměru za čtvrtletí),*

Dopis OIP MŽP č.j. 1083/ENV/09 ze dne 26. 1. 2009

Předmětem dotazu je zařízení na výrobu nealkoholických nápojů - slazené a neslazené stolní vody. Ve výrobním zařízení byla výroba zahájena v roce 2007 jako zkušební poloprodukt, dne 1.1.2008 byl zahájen trvalý provoz zařízení se dvěma plnicími linkami.

Podle podaných informací je celková kapacita obou plnicích linek odvozená z údajů dodavatele technologického zařízení a to 51,6 tun hotových výrobků za hodinu. Vlastní provoz zařízení je dvousměnný, ale v období sezóny – letního období a vánočních svátků je třísměnný s tím, že pracovní směna trvá 8 hodin a linky nejsou zastavovány. V obdobích třísměnného provozu je teoretická kapacita 1 238,4 tun hotových výrobků/den.

Podle projektové dokumentace – výroba limonád – I. etapa, která byla předložena při kontrole ČIŽP a byla ověřena ve stavebním řízení, je uvedena kapacita plnicí linky hodnotou 36 - 45 m³ nápoje za hod, tj. 864 - 1080 tun hotových výrobků za 24 hod. V dopisech zaslaných na ČIŽP od statutárního zástupce provozovatele bylo uvedeno, že v současnosti není v zařízení nainstalována technologie pro skladování tekutého nebo sypkého cukru k výrobě potravin – nápojů z rostlinných surovin. Dále bylo uvedeno, že není ani nainstalována technologie umožňující dopravu cukru do míchacích tanků. Podle výkresů původní dokumentace a stávajícího stavu je doloženo, že v místnosti sirupárny je nainstalován pouze tank o kapacitě 10 t k rozpouštění cukru. Tento fakt byl potvrzen i šetřením ČIŽP. V době kontroly byla výroba limonád zajišťována rozpouštěním cca 2 tun cukru denně, cukr byl do tanku dopravován ručně. Provozovatel uvádí, že výroba cukerných limonád je pouze 4 % z celkové produkce limonád, protože současná poptávka trhu je zaměřena na light limonády. V příloze dopisu je i tabulka výrobní produkce zařízení za období leden - srpen 2008, z níž je patrné, že celková průměrná výroba z rostlinných surovin za den dosáhla max. hodnoty 46,21 tun.

Pro posouzení, zda je využívána pro výrobu nápojů rostlinná surovina, není možno považovat za jedinou takovou surovinou pouze cukr. Pro výrobu nealkoholických nápojů je relevantní vyhláška MZe č. 335/1997, kterou se provádí zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích v platném znění. Podle uvedené vyhlášky je nealkoholickým nápojem nápoj vyrobený ze stanovených surovin, zejména z vody nebo minerální vody, ovocné, zeleninové, rostlinné nebo živočišné suroviny, cukrů, medu nebo kombinací některých z uvedených surovin, popřípadě sycený oxidem uhličitým. Na základě předchozích výkladů a stanovisek MŽP je považován cukr i nápojové koncentráty za rostlinnou surovinu. Za místo, kde je zpracovávána rostlinná surovina, nelze považovat pouze sirupárnu, ale také provoz, kde se z nápojového koncentrátu či příchutí vyrábí ochucené nealkoholické nápoje.

Pro posouzení, zda zařízení pro výrobu nealkoholických nápojů spadá pod kategorii 6.4.b) přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci je rozhodující, zda výrobní zařízení pro výrobu ochucených nápojů má výrobní kapacitu větší než 300 tun hotových výrobků denně (v průměru za čtvrtletí). Do rostlinných surovin je zahrnován nejen cukr, ale i nápojové koncentráty, přísady a ochucovadla, která obsahují rostlinnou složku.

Tabulka, kterou výrobce dokládá průměrnou denní výrobu z rostlinných surovin za čtvrtletí, je založena pouze na výrobě nápojů s obsahem cukru. Nezohledňuje rostlinnou surovinu v rostlinných koncentrátech, přísadách a ochucovadlech. Nápoje, které v sobě obsahují i velmi malý podíl rostlinné suroviny např. jen z přísad a ochucovadel s podílem rostlinné suroviny, jsou považovány za výrobky z rostlinných surovin. Pokud výrobní kapacita zařízení pro výrobu ochucených nápojů s obsahem rostlinné suroviny ve výše uvedeném smyslu umožňuje vyrábět množství výrobku nad limitní hodnotu 300 tun hotových výrobků denně v průměru za čtvrtletí, spadá takové zařízení pod zákon 76/2002 Sb. v platném znění a je nutné mít k jeho provozu integrované povolení.

c) zařízení na úpravu a zpracování mléka, kde množství odebíraného mléka je větší než 200 t denně (v průměru za rok).

6.5. Zařízení na odstraňování nebo využití konfiskátů živočišného původu a živočišného odpadu o kapacitě zpracování větší než 10 t denně.

Dopis OIP MŽP č.j. 1694/ENV/09 ze dne 23. 1. 2009

Posuzovaným projektem je stavba bioplynové stanice zemědělského typu o výkonu 1 MW.

Stavba zahrnuje realizaci dvou fermentorů a dvou dofermentorů s integrovanými zásobníky bioplynu, výroby elektrické energie (strojovny s kogeneračními jednotkami) a skladu digestátů.

Podle údajů z projektové dokumentace jsou uvedeny následující bilance vstupních surovin (t/rok):

VSTUPY

Hovězí kejda	19911
Vepřová kejda	12246
Hovězí hnůj	2053
Kukuřičná siláž	10800
Travní siláž	1250
Celkem	46260

Výstupem z bioplynové stanice bude bioplyn a digestát. V projektu je uvažováno s vyprodukovaným množstvím 41 668 tun digestátu za rok.

Pro předmětnou bioplynovou stanici je teoreticky relevantní kategorie 6.5. Příloh I zákona o integrované prevenci. Kategorie 6.5. přílohy č. 1 zákona je definována jako „zařízení na odstraňování nebo využití konfiskátů živočišného původu a živočišného odpadu o kapacitě zpracování větší než 10 t denně“.

Kejda a hnůj je považována za statkové hnojivo podle zákona č. 156/1998 Sb., o hnojivech, pomocných půdních látkách, pomocných rostlinných přípravcích a substrátech a o agrochemickém zkoušení zemědělských půd (zákon o hnojivech) v platném znění. Podle § 2 písm. b) se statkovým hnojivem rozumí hnůj, hnojůvka, močůvka, kejda, sláma, jakož i jiné zbytky rostlinného původu a další vedlejší produkty vzniklé chovem hospodářských zvířat, vznikající zejména v zemědělské prvovýrobě, nejsou-li dále upravovány. Podle § 1

odst. 1 se zákon o hnojivech vztahuje i na hnojiva, pomocné půdní látky, pomocné rostlinné přípravky a substráty, určené k použití jako suroviny k dalšímu zpracování.

V bioplynové stanici nebudou odstraňovány ani využívány konfiskáty živočišného původu ani živočišný odpad, proto zařízení nelze zařadit do kategorie 6.5. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Zařízení bioplynová stanice 1000 kW nelze vzhledem k hodnotě příkonu zařadit ani do kategorie 1.1. Spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50 MW zákona o integrované prevenci.

Dopis OIP MŽP č.j. 31173/ENV/09 ze dne 25. 5. 2009

Posuzovaným projektem je kompostárna a nakládání s biologicky rozložitelnými odpady. Kompostárna má maximální projektovanou kapacitu 6 000 tun ročně, v celoročním provozu v režimu 4 denního fermentačního cyklu. Zpracované suroviny a jejich poměrové zastoupení v zakládce – celoroční receptuře, je uvedeno v %. Přepočtením na množství 6 000 tun, lze dovodit množství jednotlivých složek při maximální kapacitě, protože se předpokládá setrvalé zastoupení jednotlivých druhů odpadu.

Tab. Bilance odpadů vhodných ke zpracování za rok

Druh odpadu	[tuny]	%
Zelený odpad z údržby města	3 000	60
Gastroodpady	100	2
Papír nerecyklovatelný	600	12
Větve z ořezů	60	1
BRKO vytríděné ze SKO	250	5
Kal z komunální ČOV	1 000	20
Celkem BRO	5 010	100

Technologie kompostování v uzavřeném prostoru využívá aerobní fermentor EWA o objemu 36m³. Hmotnost jedné zakládky je 10-18 tun. K provzdušňování zakládky slouží ventilátor, rozvod vzduchu je veden v izolaci stěny fermentoru.

Pro zařízení tohoto typu je relevantní kategorie 6.5. přílohy č.1 zákona definovaná jako „Zařízení na odstraňování nebo využití konfiskátů živočišného původu a živočišného odpadu o kapacitě zpracování větší než 10 tun denně“. Z předložených údajů vyplývá, že zařízení kompostárny bude zpracovávat cca 100 tun gastroodpadů ročně. Při dodržení uvedené receptury nebudou překračovány prahové hodnoty 10 tun zpracovaných konfiskátů živočišného původu a živočišného odpadu za den. Kompostárna nebude za těchto okolností tedy spadat pod působnost zákona o integrované prevenci.

6.6. Zařízení intenzivního chovu drůbeže nebo prasat mající prostor pro více než

a) 40 000 kusů drůbeže,

b) 2 000 kusů prasat na porážku (nad 30 kg), nebo

c) 750 kusů prasnic.

6.7. Zařízení pro povrchovou úpravu látek, předmětů nebo výrobků používající organická rozpouštědla, zejména provádějící apreturu, potiskování, pokovování, odmašťování, nepromokavou úpravu, úpravu rozměrů, barvení, čištění nebo impregnaci, o spotřebě organického rozpouštědla větší než 150 kg za hodinu nebo větší než 200 t za rok.

Dopis OIP MŽP č.j. 37554 /ENV/09 ze dne 29. 6. 2009- viz kategorie 4.1 h)

6.8. Zařízení na výrobu uhlíku (vysokoteplotní karbonizací uhlí) nebo elektrografitu vypalováním či grafitizací.